

॥

भिः ॥१३॥ यस्मिन् सर्वभूतस्य वासुदेवं मानने । समदष्टिनिनीशे
 शीतलो ब्रह्मशैवतः ॥१४॥ तद्युक्तं पदवाच्यं ॥ ८ ॥ हित्वा तु स मूत्रां कु
 शान्दशुक्रान् पश्येत् शतं । तान् श्रुत्वा सर्वगात्राणि कुशलेन शरीरेण
 निरुत्तर ॥१५॥ नो गजहोवाता नां कुयी च्छा ॥ निमित्तास्तु मरु । विष्णु
 भक्ते निविशे च साग्रे विष्णुस्तद्रूपतमानसः ॥१६॥ यो नाहं नानसिंहश्च
 वा मम विष्णु मेव च । अस्मात्प्राहितो भूत्वा तासां च ॥ ९ ॥ विष्णुसत्त ॥१७॥
 श्रेष्ठो ग्रेतुगो विन्दन्तं श्रुत्वा तं हि धनम् ॥ मध्यमायां हवी
 के समनामिक्तायां त्रिविक्रमा ॥१८॥ कनिष्ठायां हवीसे हि त्वं कनक
 ये तं साध्वनम् ॥ शिवाय नमो नमः ॥ १० ॥ नमो नमः ॥ ११ ॥ नमो नमः ॥ १२ ॥

ग्रहाः देवा नाना पृथक् स्वोत्तुष्टो वस्य नाना स्तः ॥ वस्य नाना स्तः ॥
 वं भूतं वृथथात्मनितभापने ॥ उपवीसादिनाते ॥
 नलो वितो मधुसूदनः ॥ १८ ॥ लो विते तत्राद्यलननाः पूतीन
 लो जथाः ॥ अनाः सुखिनो भोगाभोक्ता नो मुनिसत्तम ॥ १९ ॥
 नतैवां ज्ञानवो न वस्य शनो गमिना मिथम् ॥ गहने गदिकं
 चापि वा वक्ष्ये च गोपतो ॥ १९ ॥ अथ व्याहृतानि ह स्मस्य च
 को दीन्या युधा निच ॥ १९ ॥ नन्दो नै सकलाप भ्यो पेनवि
 सुनुपा सितः ॥ १९ ॥ दालभ्य इवा च ॥ अनाका वितो विन्दये
 नना दुषिमा शिनः ॥ तैवां दुःख मिथानो यत्नं चक्रे पादु

अहं नोऽपि श्री धनञ्जय युगल-सिंहा-कान्त-सन्निभः ॥ ३० ॥ कुरुं पा
 दतलेन स्ववाग-हं च पदा-गतः ॥ नो मर्कटो गु-नाके श्रेष्ठः
 न लो-स्थि-म-गु-तः ॥ मनो-ध्या-वु-ध्य-हं का-ने-व-व-न्य-स्य-ज-त-
 ई-न-म- ॥ न-वि-षु-सा-ध-वं-चै-व-न-व-से-त्पा-द-त-ले-च्यु-तं ॥ ३२ ॥ आ-पा-
 द-म-स्त-क-भू-व-प्र- ॥ न-क-व-ये-ह-ध-ः ॥ पू-जा-का-ने-दे-व-स्य-सा-
 त-के-ले-त-ये-वं-च ॥ ३३ ॥ हो-मान-भू-वि-स-न्ध्य-चै-व-ति-प-सा-ः-ए-वं-न्या-
 सा-वि-धि-क-त्वा-सा- ॥ नो-गु-नी-य-णो-भ-वे-त् ॥ ३४ ॥ इ-वं-न्या-स-पु-न-क- ॥
 वा-य-स्वा-न्म-त्र-प्र-णे-ज-ये-त् ॥ अ-पा-ता-ग-र्ज-न-क-न्वा-सं-स-र्व-पा-प-वि-
 ना-श-न-म् ॥ ३५ ॥ अ-ती-न-स-प-ने-वा-न्त-वि-धि-चै-व-इ-त-तः ॥

तु १ विष्णु नाम चतुर्थं ॥ तच्छ ३ विष्णु ननुष्टुप् १

वैष्णवेणाकर्तव्यं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ३६ ॥ जयस्य न
मम काले तु श्रया मा ज न कं पु नम् ॥ तनुर्विष्णु म पीतस्य या
व किञ्चिन्न भावसे ॥ ३७ ॥ सर्वदुष्टोपशान्तिप्रदायकं सर्वसुख
द्विगं ॥ आत्माना नायु गां देव पठेत्तोत्रमिदं पुनः ॥ ३८ ॥ शुभं
सर्वभूतेभ्यो विष्णु लोकं स गच्छति ॥ अस्यापमा गानं कं
स्तोत्रं स्वपुत्रस्यैव पुत्रो वा नाहन्त सिंहवा मन विष्णु देवो दे
वता हना स्वदु नितु मिति वी गं चा नन्द गो विन्दति सक्तिः
सिंहकैशान्त लैका स मस्त नो गन्ध वा र्धे विति योगः
चक्रि गो रुद्र सा नं ३७ ॥ ३८ ॥ विष्णो शि नवे स्वा हा गति नेशिंखा
येव वट ॥ ३९ ॥ नैका न चापु म ॥ ४० ॥

चुताभी ३

सत्यं

11 8 11

[illegible]

सास्त्रिप्रिना-न-नो-बतः ॥ समेपीतः सुवेदघातवा मय प्रतिर्वनः ॥ ५८ ॥
 एकाहिकं घृहिकं च तथा त्रिदिवसं च नमः ॥ चातुर्थकं तथा त्युगंतं चैव स
 ततं ज्वनमः ॥ ६० ॥ दोषो ल्यं सन्निपातो न्यंतयेनागन्तुकं च नमः ॥ ६१ ॥ नवांशुगो
 विन्दुं द्विद्विन्दुं त्र्यं सप्तवेदेनाम् ॥ ६२ ॥ त्रैत्र्यं त्रिंशोदुः पदुः बोदनं समस्तं भव
 गूतया नाना कामलीपातथा नो गान्धु मेहा स्वातिपातुणा ॥ ६३ ॥ ये वातप्र
 मला नो गये च पित्तसमुत्पन्नाः ॥ कफो मूत्राश्च ये चैव गाल्वा निस्पृहोऽप्य
 दुःखः ॥ ६४ ॥ ते सर्वे प्रसूतं धातुं वासुदेवाय माजिताः ॥ विनयेन वातु ते सर्वे विज्ञे
 उद्यो न सो नतु ॥ ६५ ॥ नोपगच्छन्तु शेषास्ततः च नो मिदं नो ह्ये ॥ ६६ ॥ च्युता नव

इति सुदर्शननाम्ना गन्हायुक्तदिशो दशाष्टाच्यं दिशि प्रती ज्योत्स्ना चन्द्रा
 शो तनतस्तथा नन्दोक्तो तु सर्वोत्तमो न सिंह स्वजितैः ॥ ४३ ॥ व्यक्तनि
 तथा प्रथमतः पृष्ठतोऽनतः व्यावृत्तिं सिंहवन्नाहं दिव्यमिति चो न भयेषु चा
 नन्दोक्तो तु भगवानवतुर्जी जनादिनैः ॥ यथा विजितसर्वसिद्धिवास्तु न मा
 भय ॥ तेन सत्येन दुःखादिं शमं मस्य ब्रजन्तु वै ॥ यथा विस्मोक्तं ते सद्यः
 नदी यंगद्वृत्तिं पातकाः ॥ तेन सत्येन सकलं दुःखं मस्य प्रशम्यतु यथा देवैः
 नो विदुः सर्वदेवेषु जीयते ॥ ४६ ॥ सत्येन तेन सकलं दुःखं मस्य प्रशम्यतु ॥
 यथा विस्मोक्तं ते सद्यः नदी यंगद्वृत्तिं पातकं ॥ ४७ ॥ सत्येन तेन सकलं दुःखं
 यो तत्तथास्तुति ॥ शान्तिं नस्तु शिवं चास्तु प्रणम्य त्वं भक्त्ययत ॥ ४८ ॥
 वास्तु देवशान्तिं नोत्पद्येः कुशो समाहितो मया ॥ अथवा मार्जितुं गोविन्दो न
 नो नानाप्रणम्य ॥ ४९ ॥ नयस्य सर्वदुःखादिं प्रशमं वचनं ॥ शान्ताः सम
 त्तनो गन्धाग्रहा सर्वविघ्नानि च ॥ ५० ॥ भूतानि प्रलय

युर्विबुद्धतमः॥विनाशः॥यचनो गातामप्यमृत्युर्न जायते॥६८॥
 पावन्दमास्मानकुण्डादिस्तस्मात्प्रवृत्तगच्छति॥विष्णुम
 न्तेजकतर्व्यंबुलहृत्वा विनाशानम्॥६९॥विष्णोःप्रतिकर्तृस्तोत्रं
 पठेन्नियमेनच॥विष्णुलोकमवाप्नोति सत्यं सत्यं वदाम्यहम्॥७०॥
 तस्मात्तुभ्यति गोविन्दो मनसा चिन्तितं व्रजेत॥स्तोत्रं न जमिदं नाम
 श्री ॥ इति विष्णु धनमो समाप्तं ॥११०॥कोटि जन्म तस्यपनमं पदमाप्तुं पात
 न्दोस्तु ॥ अथ वदामि श्रुत्वा तं श्री भोम वासने पूर्वसु जन्मे त्रैलोक्यं वलिभ्य
 ॥ अत्रैतस्य नामः ॥ श्री भोम वासने पूर्वसु जन्मे त्रैलोक्यं वलिभ्य
 ॥ श्री भोम वासने पूर्वसु जन्मे त्रैलोक्यं वलिभ्य

पानुसम्पत्तेर्मधुसूदने ॥ इतत्तमस्तनोगेषु भूत्पनह मयादिषु ॥ ५१ ॥
श्रुतामार्जनिकं तो विसृज्यामा मिमन्त्रितम् ॥ कुशमूले स्थितो प्र
साकुश मध्ये जतादतिः ॥ कुशाग्रे शङ्खं विन्ध्या त्रयोदेवाः कुशे स्थि
ताः ॥ ५२ ॥ एते कुशा विसृज्या नीनसंभवा जतादितो यं स्वप्नमेव चागतः ॥
हस्तमपादुषु मय्य मय्यो मय्य स्वस्थो भव तेषु वचो यथाहने ॥ ५३ ॥
शान्तिनस्तु शिवं चास्तुदुख मस्य प्रशा मयतु ॥ यदस्य दुःखं किञ्चित्
निदानं च वदामासि ॥ ५४ ॥ स्वास्थ्यं मस्तु शिवं चास्तु हृषीकेश
स्य कीर्तिनाम् ॥ पतित्वा जतं पापं तत्रैव प्रतिगच्छतु ॥ ५५ ॥ इतद्रोगादि
भूता न जननी हितं हि विदुः निविशु न तेन कर्तव्यमपामार्जनिकं
पनम् ॥ ५६ ॥ श्रुते तस्य दुःखादिप्रशमनाय न प्रसंशयम् ॥ तव भूता हि
तार्थापनसमाधुःखीतस्यैव हि ॥ ५७ ॥ इतस्तो न मे निधेयं च न मा